

“Η Λιαριγκουβ’νούδα”

Στούν πέρα μαχαλούδι Λαριγκουβνούδα μου

Στούν πέρα μαχαλούδι κόρην αγραπώ,

ξανθή κι μαυρομάτα δώδικα χρουνώ

ού ήλιος δεν την είδι, μόν’ η μάνα της.

Κανέλα την φουνάζουν Κανελόριζα.

Σί όρους θελ’ ν’ ανέβου σί φιλό ιβουνό,

νά στήσου μια βρυσούλα μί κρυό νιρό,

για να πηρνούν η κόσμους κι να νίβουντι,

για να πιρνάει η αγάπη μ’, να γυαλίζιτι,

κι μένα να θυμάτι, να ζα ίζιτι.